

Pesti utca

Karácsony délelőttjén a Belvárosban ragyogó gépkocsik sora várakozott a boltok előtt, csomagokkal megrakott férfiak-nők siettek hazafelé, ajándékot adók s ajándékot várók nézegették a pompás kirakatokat, tolongott a tömeg az utcán. Egyszerre a fényes úri vásárlók között feltűnt két falusi atyafi. Csomag nem volt kezükben, azt, amit vásároltak, mindjárt fel is húzták magukra a boltban. Egy-egy villámzárás kék, kötött ujjast vett magának mindegyik. Abban feszítettek. Minden három-négy lépésnél meg-megálltak, mutogatták egymásnak az új szerzeményt. Nyitogatták-csukogatták a zárát, tapogatták az anyagát, huzigálták lefelé egymáson és saját magukon a kötött ujjast. Úgy álltak ott, szétvetett lábbal, széttárt karral, sután mosolyogva, mint két nebuló az új vizsgaruhában. Nem győzték bámulni a tréfás ruhadarabot, nem győztek örülni neki. Egész bizonyos, hogy a sok szép és drága áru között, melyet ezen a délelőttön vásároltak emberek, ez a két olcsó, gyári holmi okozta a legnagyobb örömet, keltette a legnagyobb izgalmat. Hát még majd otthon, a faluban. Egy esztendeig bizonyára erről fognak beszélni. Csudájára jár majd a fél falu.

•

A telefonfülkében egy nő telefonoz, talpig feketében. Földig érő fekete gyászfátyol hull alá a kalapjáról. A ruhája, a fátyola redőiben, omlatag mozdulataiban, amint a telefonkagyló fölé hajol, annyi nemes fájdalom van, annyi jelentős szépség, hogy nézzük-nézzük, s nem tudunk elmenni a „szobor” közeléből. „Gyászruhás nő üvegbúra alatt.” Hogy el ne törjön, hogy valami sérülés ne érje, mint a régi, becses ereklyéket. Szeretnők óvatosan felemelni az egészet, hazavinni, egy sarokba állítani, hogy mindig láthassuk, bámulhassuk, mint valami rendkívüli művészi alkotást.

•

Mit láttunk karácsony hetében a pesti utcán?

Láttunk egy villamosban ablakra akasztott kék fátyolruhát libegni. Úgy táncolt, lebegett az a kék fátyolruha a ködös kocsiban, hogy szinte az egész utazóközönséget kábulatba ringatta. Olyan volt ez, mint régen a szín-

padokon, amikor csak felírással vagy valami csekély kellékkel jelezték a színt, s a néző képzeletére bízták a többit. Egyetlen kék fátyolruha az egész esti színpadot odavarázsolta.

Láttunk egy embert sárba pottyanni egy létra tetejéről, amikor a karácsonyi kirakatot díszítette. Hogy kacagott az utca népe. A sáros ember a földön jobban tetszett nekik, mint az egész ragyogó karácsonyi kirakat.

Láttunk egy bőrszoknyás, fejkendőös parasztasszonyt karonfogvást sétálni egy dinnyekalapos úriemberrel. Testvérek lehetek. Mindenki utánuk fordult. Ők azonban a legtermészetesebb közvetlenséggel beszélgettek egymással, s nevetgéltek.

1935. december 31., kedd, 6. old.